ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ.

Δωσιδικία τῶν ἀλλοδαπῶν

δυνάμει τῶν συνθηκῶν

(Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ ΚΕ' τόμου τῆς «Ἑλληνικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς νομολογίας»).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1906

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
N
3340

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

N. 3340

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ
742
22 ΣΕΠ. 1958

Δωσιδικία
τῶν ἀλλοδαπῶν
δυνάμει τῶν συνθηκῶν.

(Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ ΚΕ' τόμου τῆς «Ἑλληνικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς νομολογίας»).

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Τ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1906

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΩΣΙΔΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ
ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ

*«Ἀλλοδαποὶ δύνανται νὰ ἐναχθῶσι παρ' ἀλλοδα-
»πῶν ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, . . .
»ἢ ὅταν συνθῆκαι τοῦ κράτους κάμνουν ἐξαίρεσιν
»τινα».* (Πολ. δικ. ἄρθρ. 27).

§ **1**. — Ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως τὰ ἐγχώρια δικαστήρια δέον νἀνοίγωσι τὰς θύρας αὐτῶν εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς κατοικοῦντας ἢ καὶ ἁπλῶς διαμένοντας ἐν τῇ χώρᾳ, διότι ἡ σύστασις κατοικίας ἢ ἡ διαμονὴ ἐν αὐτῇ ἐμφαίνει ὑποταγὴν εἰς τὴν ἐγχώριον δικαιοδοσίαν [1]. Τούτου ἕνεκα αἱ νομοθεσίαι, πολλαπλασιάζουσαι τὰς περιπτώσεις τῆς ἁρμοδιότητος τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων εἰς τοὺς ἀλλοδαπούς, τείνουσιν εἰς πλήρη ἀφομοίωσιν αὐτῶν πρὸς τοὺς ἡμεδαπούς [2]· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αἱ ψηφιζόμεναι συνθῆκαι καλλιεργοῦσι τὸ νομοθετικὸν ἔδαφος πρὸς τελείαν ἀφομοίωσιν.

Ἡ ἑλληνικὴ ὅμως νομοθεσία, κατὰ μίμησιν τῆς γαλλικῆς, ἐξαιρετικῶς μόνον ἐχορήγησε τοῖς ἀλλοδαποῖς δικαίωμα, ὅπως ἐνάγωσιν ἀλλοδαποὺς ἐνώπιον τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων, διότι δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 27 τῆς πολ. δικονομίας, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἀλλοδαποὶ δύνανται νὰ ἐναχθῶσι παρ' ἀλλοδαπῶν ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ἐπιτρέπεται καὶ «**ὅταν συνθῆκαι τοῦ κράτους κάμνουν ἐξαίρεσίν τινα**». Οἱ ἑρμηνευταὶ τῆς πολιτικῆς δικονομίας παραδέχονται, ὅτι ἔδει τοῦτο νὰ ἐπιτρέπηται ἀπεριορίστως ὑπὸ τῆς ἐγχωρίου νομοθεσίας [3]. Ἀλλ' αἱ ἐξαιρέσεις εἶναι τόσαι καὶ παρ' ἡμῖν [4], ἐπίσης παρὰ ταῖς λοιπαῖς νομοθεσίαις, ὥστε ὀλιγίστη ἀπέμεινεν ἐφαρμογὴ εἰς τὸν κανόνα [5].

§ **2**. — Δυνάμει τοῦ διεθνοῦς ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἡ εἰς ἀλ-

---

1. Σπ. Εὐκλείδου, Πολ. δικονομία I § 57 σημ. 8.—Bar 417 καὶ 443.
2. F. Daguin. La république de Saint-Marin p. 52 § 71.
3. Εὐκλείδου, αὐτόθι § 57 σημ. 7.
4. Αὐτόθι σημ. 8.
5. Bar. 407 καὶ ἐπ. 413 καὶ 417. Despagnet 184.

λοδαπούς παραχώρησις δικαιωμάτων συνήθως γίγνεται κατὰ τρεῖς τρόπους: I) ὑπὸ τὸν ὅρον **τῆς ἀμοιβαιότητος** (le traitement de la réciprocité)· II) ὑπὸ τὸν ὅρον **τῆς τὰ μάλιστα εὐνοουμένης πολιτείας** (la clause de la nation la plus favorisée)· καὶ III) ὑπὸ τὸν ὅρον **τῆς ἐθνικότητος** (le traitement national) [6].

§ **3**. — Κατὰ τὴν τρίτην § τοῦ ἄρθρου 24ου τῆς ἀπὸ 27 μαΐου 1855 συνθήκης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας [7], κυρωθείσης διὰ τοῦ ν. ΣϟΔ' τῆς 25 ἰουλίου 1855, διετάχθησαν τἀκόλουθα:

«**Αἱ διαφοραὶ καὶ δίκαι**, αἵτινες ἤθελον ἐγερθῇ ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ πολιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων μεταξὺ τῶν ὑπηκόων τῶν δύο δυνάμεων ἢ μεταξὺ τῶν Ὀθωμανῶν καὶ τῶν ξένων ὑπηκόων· καὶ τἀνάπαλιν, αἱ διαφοραὶ καὶ δίκαι, αἵτινες ἤθελον ἐγερθῇ ἐν Τουρκίᾳ ἐπὶ πολιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων μεταξὺ τῶν ὑπηκόων τῶν δύο δυνάμεων ἢ μεταξὺ Ἑλλήνων ὑπηκόων καὶ ὑπηκόων ξένων δυνάμεων, *θέλουσι δικάζεσθαι ἐν ἑκατέρᾳ τῶν ἐπικρατειῶν κατὰ τὰς ἀρχάς, τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις, αἵτινές εἰσιν* **ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς τὰ μᾶλλον εὐνοούμενα ἔθνη**».

§ **4**. — Τὰ ἐν τῇ συνθήκῃ τῆς Καλλιντζας συνομολογηθέντα οὐδαμῶς μετεβλήθησαν διὰ τῆς ἀπὸ 22 νοεμβρίου | 4 δεκεμβρίου 1897 συνθήκης περὶ εἰρήνης, δι' ἧς μάλιστα ἐτηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ (ἄρθρ. 9) καὶ πᾶσαι αἱ ἀτέλειαι καὶ προνομίαι, ὧν οἱ Ἕλληνες ἀπήλαυον πρὸ τοῦ πολέμου ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πρὸς τοὺς ὑπηκόους τῶν ἄλλων κρατῶν καὶ δυνάμει τῶν κεφαλαιώσεων (capitulations) [8]. Διὰ δὲ τῆς ἀπὸ 30 μαρτίου | 12 ἀπριλίου 1903 συνθήκης περὶ ἐμπορίου καὶ ναυτιλίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, κυρωθείσης διὰ τοῦ ν. ͵ΒϠΜ' τῆς 24 μαΐου 1903, οὐ μόνον δὲν ἐτροποποιήθη ἡ ἀνωτέρω παρατεθεῖσα διάταξις τῆς § τρίτης τοῦ ἄρθρ. 24 τῆς ἀπὸ 27 μαΐου 1855 συνθήκης, ἀλλὰ καὶ ῥητῶς ἐκ

---

6. Τὰ περὶ τῶν ὅρων τούτων τῶν συνθηκῶν ὅρα εἰς Dalloz, Traité international n° 210.

7. Συλλογὴ τῶν ἐν ἰσχύϊ προξενικῶν συνθηκῶν κλπ. ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν σ. 390—402.

8. Γ. Φιλ. Προνομίαι καὶ ἀτέλειαι Ἑλλήνων ἐν Τουρκίᾳ § 29 σ. 46.

νέου ἐπεκυρώθη, διότι ἐν § 8η τῆς ἀπὸ 30 μαρτίου 1903 τελευταίας συνθήκης ἐπὶ λέξεσι[9] διετάχθησαν τάδε:

«*Ἅπαντα τὰ δικαιώματα*, προνομίαι καὶ ἀτέλειαι, τὰ παραχωρηθέντα τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πλοίοις, τῇ ναυτιλίᾳ καὶ τῷ ἐμπορίῳ τῶν δύο συμβαλλομένων κρατῶν, ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς συνθήκης τῆς Κάλλιντζας, τῆς μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας συνομολογηθείσης τὴν 27 μαΐου 1855, **ἐπιβεβαιοῦνται** (sont confirmés) . . . »

§ 3. —Κατὰ τἀνωτέρω ἐκτεθέντα οἵ τε Ἕλληνες καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ πολῖται, ἀπολαύοντες, δυνάμει τῶν συνθηκῶν, ὅλων τῶν δικαιωμάτων, τῶν παραχωρηθέντων *εἰς τὴν τὰ μάλιστα εὐνοουμένην πολιτείαν*, σὺν ἄλλοις καὶ ὡς πρὸς τὰφορῶντα εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων, δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἐφαρμογὴν τῶν καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς συνθήκαις διατασσομένων, καθόσον εἰς τοῦτο συνίσταται ὁ ὅρος τῆς τὰ μάλιστα εὐνοουμένης πολιτείας, ἵνα πλεονέκτημα, παραχωρηθὲν πρὸς ἄλλο κράτος, οὐ μόνον διὰ πάσης προγενεστέρας, *ἀλλὰ καὶ διὰ πάσης μεταγενεστέρας συνθήκης*, γίγνηται *αὐτοδικαίως δικαίωμα*, τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ζητήσῃ τὴν ἐνάσκησιν. Σύμφωνος καὶ ὁ Dalloz[10]· «. . . de sorte qu' un avantage accordé à une autre nation par tout traité SUBSÉQUENT devient, ipso facto, un droit dont on peut réclamer l' exercice».

Διὰ πασῶν σχεδὸν τῶν μεταγενεστέρως τῆς ἐν Κάλλιντζᾳ συνθήκης συνομολογηθεισῶν ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος συνθηκῶν μετ' ἄλλων κρατῶν, ὡς πρὸς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων, ἀνεγράφη τὸ τῆς ἀφομοιώσεως πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς δικαίωμα (le traitement national), ἤτοι παρεχωρήθησαν τοῖς ἀλλοδαποῖς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ δικαιώματα, ὧν ἀπολαύουσιν οἱ ἰθαγενεῖς, καθόσον ὁ ὅρος οὗτος συνίσταται εἰς *τὴν ἀφομοίωσιν τῶν ἀλλοδαπῶν πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς*. «Le traitement national consiste — διδάσκει ὁ Dalloz[11] — à faire jouir . . . des mêmes avantages

9. Αὐτόθι σ. 55 § 35.
10. Dalloz, Traité international nο 210.
11. Αὐτόθι, Traité international, nο 210.

qui sont assurés, par les lois et réglements du pays, aux nationaux propres».

§ **6.** — Ὡς παραδείγματα τῆς ἀναγραφῆς τοῦ ὅρου τῆς ἀφομοιώσεως τῶν ἀλλοδαπῶν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων μετὰ τῶν κρατῶν, μεθ' ὧν συνωμολογήθησαν συνθῆκαι, εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι διατάξεις τῶν ὑπὸ νόμων κυρωθεισῶν συνθηκῶν :

I. Ἡ § β' τοῦ ἄρθρου 3ου τῆς ἀπὸ 27 ἰουνίου | 9 ἰουλίου 1884 συνθήκης ἐμπορίας καὶ ναυτιλίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ **Γερμανίας** [12], δι' ἧς διετάχθησαν τάδε :

«*Θέλουσιν εἶσθαι ἐλεύθεροι νὰ προσέρχωνται εἰς τὰ δικαστήρια πρὸς ἐπιδίωξιν ἢ ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων αὐτῶν, θέλουσιν ἀπολαύη, ὡς πρὸς τοῦτο,* **τῶν αὐτῶν καὶ οἱ ἰθαγενεῖς δικαιωμάτων καὶ προνομίων,** καὶ δύνασθαι, ὡς αὐτοί, ἐν πάσῃ δικαστικῇ πράξει νὰ μεταχειρίζωνται τοὺς ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ κράτους ἐπιτρεπομένους δικηγόρους, πληρεξουσίους ἢ πράκτορας».

Προσέτι αἱ ἀκόλουθοι συνθῆκαι, ἐν αἷς ἢ κατὰ λέξιν ἢ κατ' ἔννοιαν ἀνεγράφη ὁ αὐτὸς ὅρος τῆς ἀφομοιώσεως τῶν ἀλλοδαπῶν πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς ὡς πρὸς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων.

II. Ἡ § γ' τοῦ ἄρθρου 15 τῆς ἀπὸ 29 ὀκτωβρίου | 10 νοεμβρίου 1886 συνθήκης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ **Μεγάλης Βρεττανίας** [13].

III. Τὸ ἄρθρον 2ον τῆς ἀπὸ 20 μαρτίου | 1 ἀπριλίου 1899 συνθήκης μεταξὺ **Ἰταλίας** καὶ Ἑλλάδος [14].

IV. Ἡ § α' τοῦ ἄρθ. 4ου τῆς ἀπὸ 13 | 25 μαΐου 1895 συνθήκης μεταξὺ **Βελγίου** καὶ Ἑλλάδος [15].

V. Ἡ § α' τοῦ ἄρθ. 12 τῆς ἀπὸ 20 μαΐου 1899 συνθήκης φι-

12. Συλλογὴ προξενικῶν συνθηκῶν σ. 236.

13. Συλλογὴ προξενικῶν συνθηκῶν σ 14. Ἡ διάταξις αὐτὴ παρελήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 11ου τῆς ἀπὸ 4 ὀκτωβρίου 1837 συνθήκης μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀγγλίας.

14. Συλλογὴ προξ. συνθ. σ. 314.

15. Αὐτόθι σ. 164.

λίας, ἐμπορίου καὶ ναυτιλίας μεταξὺ **Ἰαπωνίας** καὶ Ἑλλάδος[16].

Προσέτι τὸ μὲν ἄρθρ. 1ον τῆς ἀπὸ 13 | 25 δεκεμβρίου 1843 συνθήκης μεταξὺ **Δανίας** καὶ Ἑλλάδος[17], **προγενεστέρας** τῆς ἐν Κάλλιντζᾳ ἑλληνοτουρκικῆς, καὶ τὸ ἄρθρ. 1ον τῆς ἀπὸ 10 ἰουνίου 1887 συνθήκης μεταξὺ **Ἑλβετίας** καὶ Ἑλλάδος[18], **μεταγενεστέρας** τῆς ἐν Κάλλιντζᾳ, ἐν αἷς ἐπίσης ἀναγράφεται ὁ ὅρος τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου κράτους.

§ **7**. — Τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ δυνάμει τοῦ ὅρου τῆς τὰ μάλιστα εὐνοουμένης πολιτείας, τοῦ περιληφθέντος, ὡς εἴρηται, ἐν τῷ ἄρθρῳ 24ῳ τῆς ἐν Κάλλιντζᾳ συνθήκης, πᾶσαι αἱ διατάξεις, αἱ ἀναγεγραμμέναι εἰς τὰς λοιπὰς συνθήκας καὶ δυνάμει τῶν ὁποίων ἀλλοδαποὶ δύνανται νὰ ἐναχθῶσιν ὑπὸ ἀλλοδαπῶν ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ὡς ἀφομοιούμενοι μετὰ τῶν ἡμεδαπῶν, ἕνεκα πάσης ὑποχρεώσεως, ἰσχύουσι καὶ διὰ τοὺς Ὀθωμανοὺς ὑπηκόους. Ἁρμόδια δὲ διὰ τοὺς ἀλλοδαποὺς εἰσι πάντα τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια, συμφώνως τῷ ἄρθρ. 28 τῆς πολ. δικ., ἀφ' οὗ ὁ ἀλλοδαπὸς δύναται νὰ ἐναχθῇ ὑπὸ ἡμεδαποῦ ἐνώπιον *παντὸς ἑλληνικοῦ δικαστηρίου*, ἕνεκα τῆς ἀφομοιώσεως τῶν ἀλλοδαπῶν πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς, πάντως δὲ τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια *τῆς κατοικίας ἢ τῆς διαμονῆς* τῶν ἀλλοδαπῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 27 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρ. 16, 19, 20 καὶ 22 τῆς πολιτ. δικον.

§ **8**. — Ὁμογνωμοῦσι περὶ τούτου πάντες οἱ ἑρμηνευταὶ τῆς ἡμετέρας δικονομίας. Οὕτως οἱ Οἰκονομίδης—Λιβαδᾶς[19] κατηγορηματικῶς παραδέχονται, ὅτι κατὰ τὰς συνθήκας μετὰ τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰταλίας, τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ἰαπωνίας, οἱ ἀλλοδαποὶ ἐνάγουσιν ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων ἀλλοδαπούς· ἐπίσης δὲ κατὰ τὰς συνθήκας μετὰ τῆς Δανίας καὶ τῆς Ἑλβετίας, ἕνεκα τοῦ ὅρου τῆς τὰ μάλιστα εὐνοουμένης πολιτείας.

Τὰ αὐτὰ διδάσκει ὁ Φέδερ ἑρμηνεύων τὰς μετὰ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Μεγάλης Βρεττανίας συνθήκας[20]. Ἐπίσης ὁ Ποταμιᾶ-

16. Αὐτόθι σ. 278.
17. Αὐτόθι σ. 262.
18. Αὐτόθι σ. 272.
19. Πολ. δικον. § 45 σ. 211, σημ. 9.
20. Πολ. δικον. § 106 σελ. 428.

νος [21], ὅστις σὺν ἄλλοις λέγει : «ὥστε *ὑπήκοος* τῆς Ἀγγλίας, ἥτις συνδέεται πρὸς τὴν Ἑλλάδα διὰ συνθήκης τοιαύτης, δύναται νὰ ἐναγάγῃ ἐνώπιον ἑλληνικοῦ δικαστηρίου *Ἄγγλον ἢ ἀλλοδαπὸν ἄλλον*». Ἐπίσης ὁ Εὐκλείδης [22], ὅστις σὺν ἄλλοις προσθέτει, ὅτι ἀλλοδαποὶ ἐνάγουσιν ἀλλοδαπούς, ἐξομοιούμενοι, δυνάμει τῶν συνθηκῶν πρὸς τοὺς ἡμεδαπούς. Ὅτι δὲ τἀνωτέρω [23] ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ φυσικῶν καὶ νομικῶν προσώπων ὁμογνωμοῦσι πάντες οἱ συγγραφεῖς [24].

§ **9**.—Τῶν ἑρμηνευτῶν τῆς πολ. δικονομίας ὁμοφώνως καὶ ὀρθῶς παραδεχομένων, ὅτι ἰσχύουσιν αἱ ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν ἀναφερόμεναι συνθῆκαι, καθ' ἃς οἱ ἀλλοδαποὶ καὶ τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φυσικὰ καὶ νομικὰ πρόσωπα δύνανται νὰ ἐναχθῶσιν ὑπὸ ἀλλοδαπῶν, συνάγεται πασιδήλως, ὅτι καὶ Ὀθωμανοί, ἀφομοιούμενοι, δυνάμει τῶν συνθηκῶν, ἕνεκα τοῦ ὅρου τῆς τὰ μάλιστα εὐνοουμένης πολιτείας, πρὸς ἡμεδαπούς, ἐνάγουσιν Ὀθωμανοὺς ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων.

Τὸ πνεῦμα δὲ τῆς τελείας ἐν πᾶσιν ἀφομοιώσεως τῶν πολιτῶν ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων μερῶν πρὸς τοὺς ἡμεδαποὺς ἐν τῇ συνθήκῃ τῆς Κάλλιντζας συνάγεται ἄλλως καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 1, 2, 9, 11, 12, 13, 14 καὶ 27 αὐτῆς, ἐκτὸς τῆς εἰδικῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 24 διατάξεως, περὶ ἧς πλατύτερον ἀνωτέρω (§ 3) ἐγένετο λόγος ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων.

Οὕτως ἀναμφίβολος εἶναι ἡ ἁρμοδιότης τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων δι' ἀγωγάς, ἐγειρομένας ἐκ μέρους Ὀθωμανῶν κατ' Ὀθωμανῶν — ἀφομοιουμένων, ὡς εἴρηται, πρὸς τοὺς ἡμεδαποὺς —«*ἐνώπιον παντὸς ἑλληνικοῦ δικαστηρίου*» (ἄρθρ. 27, 28 πολ. δικονομ.) πολλῷ μᾶλλον ἐὰν οὗτοι ἐνάγωνται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου *τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς αὐτῶν* (πολ. δικ. 27. 16).

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 δεκεμβρίου 1905.

---

21. Πολ. δικον. II. § 625 σ. 382 σημ. 45.
22. Πολ. δικον. I § 57 σημ. 11 σ. 202.
23. Ὡς πρὸς τὰ παρὰ Γάλλοις ἰσχύοντα, Dalloz, competence civile etc. nos 197 et s., Supplément nos 126 et s., Droits civils nos 179, 180 et s. 301 et s. Weiss ἀριθ. 303. σ. 616.
24. Aubry et Rau, VIII, § 748 bis, 141 note 20. — Paris 23 αὐγούστου 1870.—Nancy 31 αὐγούστου 1871.—Paris 15 μαρτίου 1872.—Cass. 22 ἰανουαρίου 1849. —Ποταμιᾶνος II σ. 374 σημ. 31. — Εὐκλείδης I σ. 202.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
007000005396

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

A11971

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ